

Možno sa čudujete, prečo sú na záložke prebalu všetky tie oči – žiadny strach, nie sú to trofeje Lovca očí. Majitelia týchto exemplárov sú (dúfam) ešte živí a zdraví. Niektoré z tých očí možno dokonca patria vám! Môže to tak byť, ak ste sa pred časom na www.vorsicht-fitzek.de zúčastnili na virtuálnom očnom teste, kde ste mali možnosť „nahrať“ svoje oči. Každý, kto tak urobil a dal nám súhlas so zverejnením, je teraz zvečnený v tejto knihe. Podľa tajného motta:

OTVORTE OČI A DO TOHO!

Pozdravujem vás, prajem vám veľa zábavy a dočítania!
Váš Sebastian Fitzek

Varovanie

Varovanie na úvod? Je to možné? To predsa Fitzek ešte nikdy neurobil.

Správne, no nemajte obavy. Viem, že niektorým čitateľom prológy prekážajú, preto vás nebudem otravovať dlhými rečami.

Považujem však za nevyhnutné napísať niekoľko riadkov a slovo „varovanie“ nie je v nadpise iba preto, aby vo vás vzbudilo zvedavosť, ale preto, lebo pociťujem naliehavú potrebu informovať vás ešte skôr, ako sa pustíte do čítania, o jednej dôležitej skutočnosti: *Lovec očí* je druhý román série (sám ešte neviem, aká bude dlhá).

To však *neznamená*, že musíte prečítať *Zberateľa očí*, aby ste pochopili, o čo ide v tomto trileri. Je to samostatný príbeh a nevyžaduje žiadne predchádzajúce vedomosti.

Druhý diel sa však často intenzívne odvoláva na prvý. Hocičo iné by bolo neprirodzené, pretože to, čo protagonisti Alina a Zorbach zažili v *Zberateľovi očí*, pochopiteľne významne poznačilo ich život, ak nie dokonca... Nie, viac už neprezradím. Iba toľko: ak začnete *Lovcom očí*, *Zberateľ očí* už nebude taký napínavý. Tomu sa, žiaľ, nedalo vyhnúť.

Tak, a teraz mi určite prepáčite, že som to „postol“ hneď na začiatku, ako sa dnes hovorí. V žiadnom prípade to nemá byť reklama na moje ďalšie knihy. Každému, komu je úplne jedno, čo sa stalo v prvej časti, hovorím ešte raz: je to v poriadku. Táto kniha je samostatný príbeh. Ale nerád by som neskôr dostával e-maily s predmetom: „Prečo ste ma nevarovali?“ Varoval som vás a varoval som vás včas. Ešte nie je neskoro.

Ešte môžete knihu zaklapnúť a vrátiť do regálu alebo poslať späť.

Potom sa však nedozviete, čo sa stane na ďalších stranách. Naozaj to chcete?

Všetko najlepšie a dočítania

Váš

Sebastian Fitzek
Berlín, apríl 2011

**Ohromujúci obrat v prípade Zberateľa očí
Deti boli vyslobodené. Páchateľ sa priznal.
Vraždy však pokračujú.**

Identita Zberateľa očí, ktorý v posledných mesiacoch hral smrtiacu hru na skrývačku, je odhalená: k beštiálnym vraždám štyroch žien a troch detí sa priznal Frank Lahmann, dvadsaťtriročný praktikant významného berlínskeho denníka.

Všetky jeho činy mali rovnaký zvrátený priebeh: najskôr zabil matku, potom uniesol dieťa a otcovi dal štyridsaťpäť hodín a sedem minút na to, aby ho našiel. Po vypršaní ultimáta sa obeť v úkryte zadusila. Strašnú prezývku si vyslúžil tým, že mŕtvym deťom odstránil ľavé oko.

Kriminálni psychológovia sú presvedčení, že aj v prípade Zberateľa očí treba hľadať príčinu choromyseľného konania v jeho detstve. Prvé rešerše ukázali, že Lahmann vyrastal vo veľmi ťažkých pomeroch. Matka rodinu opustila a pre otca boli deti, najmä Lahmannov brat, ktorého rakovina pripravila o ľavé oko, iba bremenom.

Jedného dňa sa bratia skryli v truhlicovej mrazničke, ktorú niekto vyhodil v lese, a verili, že si otec bude robiť o nich starosti a bude ich hľadať. Takého dôkazu lásky sa však od neho nedočkali. Zatiaľ čo ničnetušiaci otec vymetal bary, bratia, ktorí sa nedokázali vyslobodiť z mrazničky vlastnými silami, bojovali o život. Úplnou náhodou ich objavil lesný robotník, no už bolo neskoro. Po štyridsiatich piatich hodinách a siedmich minútach bol mladší brat Franka Lahmanna mŕtvy.

Psychológovia považujú túto traumou za spúšťač, ktorý neskôr odštartoval sériu vražd. V e-maile adresovanom šéfredaktorky novin, pre ktoré pracoval, Lahmann napísal: „Viem, že moje konanie je nápadné, keď zakaždým vytvorím rovnaké rámcové podmienky, aké sme vtedy mali my dvaja s bratom. Matka pre nás zomrela, preto ju

musím odstrániť z hry hneď na začiatku. Otec zanedbáva svoje dieťa. Vzduch v úkryte vystačí na štyridsaťpäť hodín a sedem minút, a mŕtvole chýba ľavé oko ako môjmu bratovi.“

Iba vďaka nasadeniu policajného novinára Alexandra Zorbacha sa včera doslova v poslednej sekunde podarilo prekaziť Zberateľovi oči štvrté „hracie kolo“. Vďaka Zorbachovým rešeršiam sa podarilo vypátrať úkryt, v ktorom Lahmann držal unesené dvojčatá. Novinár však zaplatil za ich záchranu privysokú cenu. Kým vyslobodzoval dievča a chlapca z výťahovej šachty, Frank Lahmann si už vyhlíadal ďalšiu obeť: Zorbachovho syna Juliana, ktorého uniesol potom, čo zavraždil jeho matku Nicci Zorbachovú.

Po Frankovi Lahmannovi sa zľahla zem. A Alexander Zorbach si musí poradiť s novým ultimátom, ak chce ešte niekedy vidieť svojho syna živého...

Ale ak nastane nešťastie, tak dáš život za život, oko za oko, zub za zub, ruku za ruku, nohu za nohu, popáleninu za popáleninu, ranu za ranu, hrču za hrču.

Exodus 21, 23 – 25

Počuli ste, že bolo povedané: „Oko za oko a zub za zub!“ No ja vám hovorím: Neodporujte zlému. Ak ťa niekto udrie po pravom líci, nastav mu aj druhé.

Matúš 5, 38 f.

1. kapitola

Príjemných trinásť stupňov, trochu pod mrakom, slabý septembrový vietor. Johanna Stromová mala rada takéto počasie. Ideálne na umieranie.

Muž sediaci vedľa nej na lavičke akoby vytušil jej tajné želanie, hoci s ňou v ten deň ešte neprehovoril. Ani predtým sa k tomu nemal. Každý deň po obede smela ísť na dve hodiny do oploteného parku psychiatrickej liečebne neďaleko Hamburgu, aby si „rozhýbala nohy“, ako tomu hovorila vrchná sestra. Na hrboľatých chodníkoch vinúcich sa pomedzi staré stromy si človek musel dať pekelný pozor, kam stúpa. Starý Višnevský len včera zakopol o koreň stromu prikrytý prvým jesenným lístím a udral si bok. „Keby radšej spadol na hlavu,“ počula ošetrovateľov, ako sa posmievajú dementnému pacientovi. „Nikto by si to nevšimol.“

Ako väčšina pacientov liečebne U svätého Prokopa (ktorú obyvatelia z okolia nenazvali inak ako „U svätého cvoka“), aj ona cítila, že sem nepatrí. Nie preto, že by bola zdravá, *to nie, to vôbec nie*, ale preto, lebo sa nechcela uzdraviť. Keby bol jej problémom iba alkoholizmus, ktorý ju pripravil najskôr o dôstojnosť a nakoniec aj o zdravie, možno by sa jedného dňa vzbopila a vzoprela démonom, ktorých sa snažila utopiť v žbrnde z tetrapaku kúpenej na benzínovej pumpe. Keby sa jej včas dostalo profesionálnej pomoci, možno by dokonca vrátila úder, keď ju jej muž zasa raz spútal, aby „uspokojil jej devótnu dušu“, ako to nazýval. Na začiatku ich vzťahu to považovala za niečo ako hru, na ktorú sa rozhodla pristúpiť, aby potešila partnera.

Strpela, aby jej v posteli nadával do sochy s tromi dierami, kurvy a nadržanej špinavej štetky, a spočiatku, ako si s hanbou priznala, naozaj pociťovala isté vzrušenie, keď trochu pritrvil. Plesknutie po zadku, ruka na krku, to ešte ušlo. Videla, že ho to vzrušuje, a jeho vzrušenie sa prenieslo aj na ňu. Neskôr to akceptovala aj preto, lebo odkedy si raz krátko pred jeho vyvrcholením odmietla pred ním kľaknúť, vedela, ako sa vie nahnevať. Nech si splní sny, ktoré pozná z pornofilmov. Veď na tom nič nie je.

Niekde veľmi hlboko v odľahlom zákutí jej mysle sa vynorila myšlienka, že je už možno neskoro. Že minula poslednú odbočku na svojej životnej ceste, keď by ešte mohla veci napraviť, kým sa jej úplne nevymknú z rúk. Príliš často sa dala ponížovať, príliš málo protestovala. Keby sa po mnohých rokoch manželstva Christianovi priznala, že niektoré jeho záľuby jej nesedia, urobilo by to z nej klamárku a jeho by to veľmi zranilo (myslela si, že právom). A tak ďalej mlčala a dlho si nahovárala, že má veci pod kontrolou.

Ilúzia vyhasla v jeden teplý augustový deň, keď sa spoteená vrátila domov s nákupmi na víkend. Dcéra Nicola bola na školskom výlete pri Baltskom mori, Johanna sa tešila na pokojný piatkový večer s pizzou a dévedéčkom (*Angel Heart* s Mickeym Rourkeom, ktoré jej muž ešte nevidel, objavila ho na pulte s tovarom za tri eurá), keď v obývačke sklamaná zbadala neohlásených hostí. Christian sa rozvaľoval na gauči so svojimi dvomi kolegami. Očividne už vyprázdnil niekoľko fliaš vína. Bozk na privítanie nečakala, na to si Christian nikdy nepotrpel. Namiesto toho ju zvykol zľahka ťlapnúť po zadku a najnovšie jemne uštipnúť do bradavky. V ten deň zašiel o krok ďalej.

Nepamätá sa na všetko, čo sa v ten večer stalo. Jej podvedomie milostivo drží najhoršie momenty pod zámkom, ale aj to, čo jej utkvelo v pamäti, stačí, aby sa ešte aj dnes budila s výkrikom.

Christian sa postavil a z ničoho nič ju dlaňou udrel po tvári.

„Nechala si nás čakať, ty malá štetka,“ povedal s predstieranou výčitkou a otočil sa k svojim priateľom. „Čo myslíte, ako by sme ju mali potrestať?“

Johanna sa usmiala v snahe premeniť manželov výbuch násilia na nevinný žart. Jeho kolegovia právnici (obaja dobre oblečení v obleku s kravatou a ozdobnou vreckovkou; obaja s obrúčkou) sa ironicky zasmiali. Až vtedy si všimla, že sledujú porno. Nahej žene práve natáhovali na hlavu koženú kapucňu.

„Mám vám ešte niečo priniesť?“ spýtala sa Johanna roztraseným hlasom a dodnes si nie je istá, či to bola chyba. Či to Christian pochopil ako znamenie, že súhlasí s hraním rolí a smie ju predstaviť svojim priateľom.

Predstavenie. Christianovo synonymum pre domáce násilie. Koľkokrát jej v posteli šepkal do ucha svojej fantázie o znásilnení? Predstavoval si, ako ju v lese nahú priviaže k stromu a ako štvanu zver predhodí okolo bežiacim bežcom. Niektoré jeho fantázie boli také smiešne (raz ju chcel nechať pracovať v bordeli ako prostytutku), až sa nikdy neobávala, že by ich naozaj uskutočnil. V ten augustový večer zistila, že sa mýlila.

Ďalší deň začala piť. Aby otupila myseľ. Aby zabudla. Na deň, keď zažila najväčšiu bolesť, ktorá bola hlavnou príčinou, že ju neskôr prijali do Svätého Prokopa. Presnejšie o štyri roky neskôr, keď prišla o zamestnanie, všetky sociálne kontakty a chuť žiť a keď jej Christian pri kuchynskom stole oznámil, že podal žiadosť o rozvod. Zamiloval sa do mladšej, krajšej a inteligentnejšej ženy, študentky, ktorá sa nezanedbáva ako ona. A ich pubertálna dcéra Nicola, samozrejme, pôjde s ním, nemôže ju predsa nechať so zhýralou alkoholičkou, ktorá sa vešia na krk každému mužovi ako lacná štetka.

Vyhŕkli jej slzy a roztriasli sa jej ruky, výnimočne nie od klesajúcej hladiny alkoholu. „To mi nemôžeš urobiť. Nemôžeš sa ma zbaviť ako zodratej rohožky a vziať mi dcéru,“ chcela protestovať, no vyšiel z nej iba bolestný výkrik.

Christian znechutene pokrútil hlavou, v očiach mal iba opovrhnutie. Vedel, že boj vyhral ešte skôr, ako sa začal. Bol

právník a ona bola psychicky labilná alkoholička. Už len vďaka videám, ktoré natočil, keď musela poslúžiť priateľom, známym aj úplne cudzím mužom, by získal na svoju stranu aj najemancipovanejšiu rodinnú sudkyňu. Vďaka videám, na ktorých iba Johanna nemá masku.

Dva mesiace nato, ako sa Christian s Nicolou odsťahovali, a krátko potom, čo jej dcéra bez stopy zmizla, sa po prvý raz pokúsila o samovraždu. Po treťom neúspešnom pokuse, v ten deň, keď polícia pozastavila pátranie po Nicole, ju prijali do liečebne.

Je tam už pol roka a vďaka odvykacej liečbe je na tom aspoň jej telo trochu lepšie. Má zničené zuby, hodnoty pečeňových testov sú ešte vždy katastrofálne, ale aspoň pri močení už necíti tú neznesiteľnú bolesť. Už sa ani tak veľmi nepotí a odkedy si dokáže rozčesať vlasy, odváži sa vyjsť von. Dušu však má stále rovnako roztrhanú a cíti sa ako odpad.

Odpad v župane, čo sa sám vlečie parkom.

Staršiemu mužovi, ktorý jej priateľsky pokynul hlavou a nemo ju vyzval, aby si prisadla, jej žalostný výzor zjavne neprekážal. Po dlhom pobyte v liečebni sa Johanna už cíti ako súčasť inventára. Pozná priezviská väčšiny spolupacientov, no zatiaľ sa nedozvedela, z akého dôvodu prijali jej mlčanlivého suseda. Ešte nikdy ho nevidela v priestoroch liečebne ani na chodbách, ani s ostatnými v jedálni pri výdaji jedla. No keď si prišla do parku rozhybať nohy, vždy tam bol aj staromódne vyzerajúci muž. Sedel rovno ako sviečka, s precízne zastrihnutými riedkymi vlasmi a pútcom takým dôkladným ako puky na jeho sivých flanelových nohaviciach. Hádzal omrvinky holubom, sýkorkám, škorcom a vrabcom, ktoré sa mu hemžili pri nohách. Z času na čas sa šibalsky usmial na Johannu a vložil si do úst kúsok chleba.

V tých vzácnych chvíľach ich nemej komunikácie takmer nedokázala odtrhnúť pohľad od jeho očí, ktoré pôsobili oveľa mladšie, živšie a tajomnejšie ako on. Jeho vek nedokázala odhadnúť, mohol mať niečo pred šesťdesiatkou.

„Smiem sa vás niečo opýtať?“ oslovila ho po chvíli vzájomného mlčania a načúvania vzdialenému ruchu diaľničnej premávky.

„Samozrejme.“

Jeho priateľský hlas jej pripomenul dávno zosnulého doučovateľa matematiky, ktorý nestratil trpezlivosť, ani keď jej musel látku viackrát zopakovať.

„Prečo tu ste?“

Otočil sa a uprel na ňu svoje neobyčajné oči. „Kvôli vám.“

Zasmiala sa a čakala, že poznámku odvolá a dá jej najavo, že to bol žart. Muž sa však naďalej tváril vážne.

„Ako tomu mám rozumieť?“

„Nie som pacient. Som návštevník.“

„A prišli ste...“ zaváhala. „Prišli ste za mnou?“

„Presne tak.“

„Prečo?“

„Aby som vám niečo ukázal.“

„Čo?“

„Dôkaz, že doteraz to s vami osud myslel veľmi dobre.“

Odrazu to už neznelo tak priateľsky, už ani nevyzeral ako predčasný dôchodca, ktorý v parku kŕmi holuby, lebo nemá lepšiu zábavku.

„Dobre si ju prezrite.“

Podal jej fotografiu. Keď sa pozrela na ostrú snímku mladého dievčaťa, rozšírili sa jej zreničky.

Johanne chvíľu trvalo, kým pochopila krutosť a brutalitu fotografie, jej mozog sa v sebaobrane zdráhal prijať nepredstaviteľné.

„Môžete si ju nechať,“ povedal starec a vtisol jej polaroid do ruky. „Berte to ako trest za to, čím ste sa previnili.“

Vstal, napravil si sako a skontroloval zips na nohavičiach.

„Teraz ma ospravedlňte, povinnosti volajú. Ako sama vidíte, s vašou dcérou som ešte neskončil.“ Potom odkračal a Johanna sa s výkrikom zrútila. Chôdzu mal ľahkú, pružnú a rezkú. Ako šťastný muž, spokojný sám so sebou aj so svojím životom.